

॥ श्री ॥

अथ श्री त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत श्री नारायणपंडिताचार्यविरचितः

॥ श्री मध्वविजयः ॥

३. तृतीयः सर्गः

अथ कदाचन सुंदरनंदनस्मितमुभेदुदृशां द्यितौ नृणाम् ।

महमतो निजबंधुमुदे मुदा प्रययतुः स्वजनैः सह दंपती ॥ ३.१ ॥

स्वजनतापगमागमसंगमप्रतिसन्नाहितपूर्वकसंभ्रमे ।

अविदुषी जननीति स बालकः शरणातो रणातो निरगात्रअभिः ॥ ३.२ ॥

क्व नु यियाससि तात न सांप्रतं स्वजनसंत्यजनं तव सांप्रतम् ।

धृति विभुः पथिकैरुद्धितो व्रजन स्मितमनाङ्गुलमुत्तरमातनोत् ॥ ३.३ ॥

त्वरितमेत्य स काननदेवतासदनमत्र ननाम रमापतिम् ।

अपि ततः प्रगतो लघु नाणिकेयुपपदांतरसद्गतं च तम् ॥ ३.४ ॥

नणिननाभनिभालनसंमदागमविकस्वरभास्वरलोचनः ।

जनमनोनयनांबुजभास्करो रजतपीठपुरं प्रययावसौ ॥ ३.५ ॥

सुहृद्यमेधगाणातिशयालवो हरिनमस्कृतयः सुकृता धृमाः

धृति सुरैरपि भूसुरमंडलैः समनमत स सविस्मयमीक्षितः ॥ ३.६ ॥

न हि हरिं सततं न नमत्यसौ न च न पश्यति नापि न वंदते ।

अपि तथेति विधाय विशेषतः स ननु साधुजनान समशिक्षयत् ॥ ३.७

॥

अनवलोक्य सुतं सुतवत्सलो मृगयते स्म महीसुरपुंगवः ।

मुहुरपृच्छदमुष्य गतिं नरान पथि पथि प्रगतोनुपदं द्रुतम् ॥ ३.८ ॥

जनसदागतिसूचितवर्त्मना प्रतिपदं व्रजता परया तृषा ।

द्विजमहामधुपेन मनोहरं स्मितमलाभि सुताननवारिजम् ॥ ३.९ ॥

विरहदूनतयोद्धमनोन्मुभं न्यरुणदश्रु पुरा स ययोर्दृशोः ।
अथ तयोः प्रमदोत्थितमप्यदः प्रतिनिरुद्ध्य गिरं गुरुरब्रवीत् ॥ ३.१०
॥

अयि सुतेदमुदाहर तत्वतो ननु समागतवानसि सांप्रतम् ।
स्वजनतारहितस्य तु कोऽत्र ते सहचरोऽर्भक दीर्घतमे पथि ॥ ३.११ ॥
जनकवाचमिमामवधारयन् कणमुदाहरदंबुरुहेक्षणाः ।
स्वपदमाव्रजतो व्रजतोऽप्यतो ननु सभा मम जाननगो विभुः ॥ ३.१२ ॥
तद्वितरायतनात्तु यदाऽगमं कृतरतिः भलु तत्र हरिः सभा
अहमिहापि महेंद्रदिगालयं प्रणतवानुत् यावदधीश्वरम् ॥ ३.१३ ॥
अपि ततोऽहमुपेत्य सखामुना भगवतेऽत्र सते प्रणतिं व्यधाम् ।
धृति निगद्य विभाति शिशुः स्म विस्मितसभाजनयीर्णसभाजनः ॥
३.१४ ॥

विरहितस्वजनं चरणप्रियं विविधभूतभयंकरवर्त्मनि ।
अयि कृपालय पालय बालकं लघुशुभस्य ममेत्यनमद द्विजः ॥ ३.१५ ॥
तमुपगृह्य सुतं सुतपोनिधिः गृहमसौ गृहिणीसहितो ययौ ।
उदयतीति हि बालद्विवाक्रे स्मितमभूत् सुजनाननवारिजम् ॥ ३.१६ ॥
वरविमानगिरावपि चंडिका शिशुमहो जननी तमलाणयत् ।
अपरथा परितुष्टमनाः कथं चिरमिहैष वसेद विसहायकः ॥ ३.१७ ॥
सकलशब्दमयी च सरस्वती सततमानमति स्वयमेव यम् ।
द्विजवरोऽथ कदाचन मातृकाः किल सुतं परिचाययति स्मतम् ॥ ३.१८ ॥
लिपिकुलं ननु तात गते द्विने लिभितमेव पुनर्लिभितं कुतः ।
धृति निजप्रतिभागुणभावितं हरिपदस्य वयस्तमनंदयत् ॥ ३.१९ ॥
शिशुरसौ प्रतिभांबुधिरित्यलं जनमनोवचनग्रहपीडना ।

न भवतादिति तं विजनस्थले स्वतनयं समशिक्षयदेषकः ॥ ३.२० ॥
 महवता स्वजनेन समीरितस्वजननीसहितेन कदाचन ।
 रुचिरवाचनयाऽर्चितवाक्छ्रिया प्रतियये प्रभुषा घृतवल्ल्यपि ॥ ३.२१ ॥
 परिषदा नितरां परिवारितः शिवपदः किल धौतपटोद्भवः ।
 षष्ठं कथां कथयन् दृष्टे ततः पृथुधिया पृथुकाकृतिनाऽमुना ॥ ३.२२ ॥
 षष्ठमुवाच विचारविचक्षाः शुचि वचः शनकैः स जनांतरे ।
 अपरथा कथितं कथक त्वया ननु मतान्महतामिति सस्मितम् ॥ ३.२३ ॥
 अगाशयन्न शिवं जनता तदा सवचने वसुदेवसुताह्वये ।
 मुभरमिच्यति को मृगधूर्तकं प्रकृतं हुंकृतं सिंह शिशौ सति ॥ ३.२४ ॥
 अथ कथं कथयेति तदा जने गदितवत्युचितार्थमुदाहरन् ।
 स समलाण्यत विस्मयीभिर्नरैः अपि सुरैर्विजयांकुरपूजकैः ॥ ३.२५ ॥
 स जननीसहितो जनकं गृहे प्रगतवांस्तमुदंतमवेदयत ।
 निगद तात शिवः कथकः स किं वितथगीरथवाऽहमितीरयन् ॥ ३.२६ ॥
 ननु सुतावितथं कथितं त्वयेत्यमुमुदीर्य सविस्मयमस्मरत ।
 प्रकृतितः कृतिता भलु मे शिशोः मद्यिनाथद्वयोदयजेत्यसौ ॥ ३.२७ ॥
 कथयतां प्रथमे कथयत्यलं स्वजनके जनसंघवृते कथाम् ।
 सकललोकमनोनयनोत्सवः चतुरधीः स कदाचिदवाचयत ॥ ३.२८ ॥
 विविधशाभिपदार्थनिवेदने लिङ्गयनाम्नी तदाऽनुदितार्थके ।
 किमिति तात तदर्थमवर्णयन् कथयसीति शनैरयमब्रवीत् ॥ ३.२९ ॥
 अवदतीति पितर्यपि चोदिते प्रतिबुभुत्सुषु तत्र जनेष्वपि
 अयमुदीर्य तदर्थमवाप्तवान् परिषदो ह्यसमानसुमाननाम् ॥ ३.३० ॥
 बहुविधैश्चरितैरिति चारुभिः सकललोककुतूहलकारिणाम् ।
 द्विजवरेण वयस्युचिते स्थितं तमुपनेतुमनेन दधे मनः ॥ ३.३१ ॥

समुचितग्रहयोगगुणान्वितं समवधार्य मुहूर्तमदूषणम् ।
प्रणयभंधुरभांधववानसौ द्विजकुलाकुलमुत्सवमातनोत् ॥ ३.३२ ॥
विविधवेदतया विविधीर्षवो वदनरंगपदेस्य यिराय याः ।
सुरवरप्रमदा अपि सप्रिया अभिननंदुरहो वियतो महम ॥ ३.३३ ॥
विहितसाधनसाधितसत्क्रियोज्वलनमुज्ज्वलधीर्ज्वलयन्नयम् ।
उपनिनाय सुतं सुकुमारकं कुशलिनं कुशलीकृतशीर्षकम् ॥ ३.३४ ॥
परिचराग्निगुणं चरितव्रतः सुचरणः पठ साधु सदागमान् ।
धृति गुरोस्त्रिजगद्गुरुशिक्षणो रक्षुटमहासि सुरैः कृतसाक्षिभिः ॥ ३.३५ ॥
जितकुमारगुणं सुकुमारकं निजकुमारमवेक्ष्य निरंतरम् ।
समुचिताचरणो चतुरं स्वतः क्षितिसुरो मुदमायत शिक्षयन् ॥ ३.३६ ॥
सपटभंडमकिंचनवत् क्वचित् स्वविभवानुचितं चरणद्विकम् ।
भुवनभर्तुरहो स्वनिगूहनं सुरसभासु कुतूहलमातनोत् ॥ ३.३७ ॥
अविरतैर्गणेष्वभिराकुली कृतसमस्तजनो विचचार यः ।
क्वचिदमुं निजघांसुरशांतिमानुपससर्प स सर्प मयोऽसुरः ॥ ३.३८ ॥
त्वरितमुधतविस्तृतमस्तकः प्रतिददंश यदैनमविक्षतम् ।
प्रभुपदारुणयारुतरांगुलीविहृतिपिष्टतनुः प्रतताम सः ॥ ३.३९ ॥
गरुडतुंडमिव प्रतिपन्नवान् द्विजकुमारपदं स ममार य ।
समुचितं चरितं महतामिदं सुमनसो मनसेष्टमपूजयन् ॥ ३.४० ॥
गिरिशगुर्वमरेद्रमुजैश्च यच्चरणरेणुरधारि सुरेश्वरैः ।
क्षितिसुरांश्च्यमिवंदनपूर्वकं स विदधेऽध्ययनं छलमानुषः ॥ ३.४१ ॥
करतलो जलु कंडुकवत् सदा सकलया कलया सह विधया ।
अरिधरेण समं रक्षुरितं गुरोः मनसि तस्य विडंबयतो जनान् ॥ ३.४२ ॥
॥

अनघिकैरघिकैश्च वयस्यथो बहुभिरध्ययनोपरमांतरे ।
 अनिकटे वटुभिः पटुभिर्गुरोः स विजहार सुभी सज्जिभिः समम ॥
 ३.४३ ॥
 पद्मदीर्घं जवेन यियासितं द्रुतसज्जिष्ठभवत स पुरस्सरः ।
 अयमयत्नतयेति न विस्मयो ननु मनोजवजित पवनोऽसकौ ॥ ३.४४ ॥
 प्लवनतेजसि हंत न केवलं विजितवान स तदा सकलान जनान ।
 प्रभुनिदेशकरो हनुमत तनौ ननु जिगाय स वालिसुतादिकान ॥ ३.४५ ॥
 जलविहारपराजयिभिः स्पृधा सज्जिभिरीरितवारिपरिश्रितम ।
 वदनमाकुललोचनमादधे स्मितममुष्य हि कंचन विभ्रमम ॥ ३.४६ ॥
 स शनकैर्बलिनो युगपद्गतान प्रविहृतेषु सजीन निरपातयत ।
 अशनकैर्युगपत प्रकृताह्वान सहसितो द्विजसूनुरयत्नवान ॥ ३.४७ ॥
 ग्रहण निग्रहणे ग्रहणे दृढे गुरुभरोद्धरणाद्विधौ पटौ ।
 र्धह विभावुपचारधिया नृणां ऋतमयं ननु भीम र्धतीरितम ॥ ३.४८ ॥
 विहरतीति पठत्यपि न स्फुटं स्वगृहगामिनि चाद्रुतमायति ।
 परितुतोष न तत्र जगद्गुरौ स किल पूगवनाव्ययजो द्विजः ॥ ३.४९ ॥
 अथ कदाचन सोऽध्ययनांतरे तमवदत कुपितोऽन्यमनस्विनम ।
 पठसि नो शठ ते सज्जिभिः समं किमिति नित्यमुदासितधीरिति ॥ ३.५० ॥
 ॥
 गुणानिका चरणादिकगोचरा न मम हृदयितेत्युद्धितेऽमुना ।
 वद विशारदवाद् यथेप्सितं त्वमुपरीत्यवदद्भरणीसुरः ॥ ३.५१ ॥
 सकललक्षाशिक्षामूलभूः श्रुतिसमामननं सज्जिनोऽज्जितम ।
 न जलु केवलमस्य गुरोर्व्यधात सुमनसामपि तत्र कुतूहलम ॥ ३.५२ ॥
 प्रियवयस्यशिरोगुरुवेदनां अशमयत सहजमपि दुस्सहाम ।

स विपिने विजने मुञ्जवायुना श्रवण गोचरितेन कदाचन ॥ ३.५३ ॥
अधिगतोपनिषद्य सकृच्छ्रुता प्रकटभागवतीति न विस्मयः ।
अधिगता ननु ञात्वपि न श्रुताः प्रतिभया श्रुतयः शतशोऽमुना ॥ ३.५४
॥

साक्षादथोपनिषदो विभुरैतरेय्याः
पाठ्यलेन विजनेऽर्थरसं ब्रुवाणः ।
अध्यापकाय विततार विमोक्षबीजं
गोविंदभक्तिमुचितां गुरुदक्षिणां सः ॥ ३.५५ ॥
अयि स्वामिन दुष्टान दमयदमय स्पष्टमुचिराद
गुणान गूढान विष्णोः कथयकथय स्वान प्रमदयन ।
तदाऽऽनंदं तन्वन्निति सुमनसां सोऽनुसरता
मनुज्ञामादत्त त्रिभुवनगुरुर्ब्रह्मणगुरोः ॥ ३.५६ ॥
॥ र्धति श्रीमत्कविकुलतिलक त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत
नारायणपंडिताचार्यविरचिते श्रीमध्वविजये
आनंदं किते तृतीयः सर्गः ॥